

Arrest

nr. 238 924 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2020 tot intrekking van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2020 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verwerft in 2017 een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger, met name als echtgenoot van een Nederlandse vrouw. Hij wordt in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 9 juli 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent het buitenlands huwelijk van verzoeker te erkennen en over te schrijven in de registers, na negatief advies van het openbaar ministerie op 21 juni 2018, dat vaststelde dat het om een schijnhuwelijk ging.

Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd op 31 januari 2019 ongegrond verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

1.3. Op 7 januari 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot intrekking van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van

[A.M.] Nationaliteit: Ghana

[...]

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 01.03.2017 in functie van zijn vermeende echtgenote [J.A.] [...], van Nederlandse nationaliteit.

Het verblijfsrecht werd erkend op 04.09.2017 door afgifte van bijlage 15. Ter staving van de aanvraag gezinshereniging dd. 01.03.2017 werd een Ghanese huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en zijn vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op verwerven van het verblijfsrecht. Het huwelijk werd daarop geweigerd door de burgerlijke stand van Gent dd. 09.07.2018, na een negatief advies van het parket op 21.06.2018.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code. Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit was op gericht om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). Uit het onderzoek van het parket blijkt o.a. dat betrokkenen geen gelijkaardige antwoorden konden geven op een aantal zeer eenvoudige vragen met betrekking tot hun huwelijk. Zo gaven ze verschillende antwoorden over waar ze elkaar ontmoetten, wie de getuigen waren op hun huwelijk, welke kledij ze droegen tot zelfs de datum op dewelke ze gehuwd zijn. Ook waren er discrepanties te vinden in hoe zij het relatieverloop schetsen en wanneer de ouders werden ontmoet.

Bovendien blijkt uit het politieonderzoek dat er slechts één kussen voorzien is op het bed, er geen toiletgerief van mevrouw te vinden is, en ze niet erg goed op de hoogte zijn van hun huwelijksdatum. Ook wordt daarin aangetoond dat mevrouw minstens de weekends doorbrengt in Nederland.

De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische rechtsorde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Doordat het huwelijk conform het Belgisch recht niet erkend wordt, werd de bijlage 19ter onrechtmatig ingediend.

Hij trachtte zo een gezinshereniging te bekomen en een verblijfsrecht in België te claimen. Dat maakt het uiteraard fraude. Uit het administratief dossier blijken geen effectieve bewijzen van samenwonen van betrokkenen. Conform de gegevens van het rijksregister waren beiden samen gevestigd van 21.06.2017 – 01.12.2017. Daarna woonde betrokkene kortstondig alleen en op 22.12.2017 registreerden ze zich opnieuw op hetzelfde adres. Er werden echter samenwoningcontroles uitgevoerd op 04.09 en 06.10.2018, die beiden negatief waren. Mevrouw was niet aanwezig op het adres. Er was wel telkens een nieuw excuus voor de afwezigheid van betrokkene, echter in het licht van het voorgaande, kan het gesolliciteerd karakter van deze excuses niet worden uitgesloten. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis, hij is eigenlijk nooit een familielid van een EU-burger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig het verblijf in te trekken van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokkene werd verzocht deze zaken over te maken aan DVZ op 11.12.2018, dit socio-economisch onderzoek werd betekend op 30.01.2019. Daarop legde meneer [A.] volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders van bepaalde duur (1/8/2018 – 31/1/2019) bij McDonalds dd. 29.07.2018
- Loonbrief voor de periode 01.10 – 31.12.2018
- Deelcertificaat van de module BE NT2 – breakthrough 3; RG1, basiseducatie dd. 27.11.2017
- Deelcertificaat van de module BE NT2 – breakthrough 2; RG1, basiseducatie dd. 27.11.2017
- Deelcertificaat van de module BE NT2 – breakthrough 1; RG1, basiseducatie dd. 27.11.2017
- Deelcertificaat van de module BE NT2 – breakthrough 4; RG1, basiseducatie dd. 27.11.2017
- Aandenken aan de les Maatschappelijke Oriëntatie (23.05 – 30.06.2017)

Vooreerst wat betreft de gehechtheid van het gezin werd door betrokkene niets voorgelegd. Het is niet omdat betrokkenen officieel op hetzelfde adres hun domicilie hebben dat zij een koppel vormen. Betrokkene heeft zelf niets voorgelegd waardoor alsnog had kunnen blijken dat ondanks dat het huwelijk onder valse intenties was aangegaan de betrokkene intussen desalniettemin met de referentiepersoon een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Er steekt evenmin iets in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene intussen met iemand anders een gezinsleven heeft opgebouwd. Vandaar dat de hechtheid van de gezinsband geen belemmering vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de verblijfsduur van meneer [A.] kan vastgesteld worden dat het nog niet over een lang legaal verblijf gaat. Volgens de gegevens van het rijksregister vestigde betrokkene zich in België in maart 2017.

Betrokkene is 42 jaar. In verhouding tot zijn leeftijd is dit verblijf van een bijna 3 jaar dus verwaarloosbaar. Het grootste deel van zijn leven heeft hij elders doorgebracht. De duur van zijn verblijf in België staat deze beslissing evenmin in de weg.

Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, werd ons niets meegedeeld door betrokkene. Het enige wat we kunnen vaststellen, zoals eerder aangehaald, is dat mijnheer 42 jaar is en het grootste deel van zijn leven elders heeft doorgebracht. In november 2016 heeft hij nog een aanvraag gedaan vanuit Ghana om een visum te bekomen richting België. Het is daarom redelijk aan te nemen dat meneer [A.] zijn moedertaal nog steeds machtig is en nog steeds voldoende voeling heeft met zijn land van origine om er terug aansluiting te vinden bij zijn familie, vrienden, de maatschappij in het algemeen. Gezien betrokkenes verblijfsrecht moet worden ingetrokken omwille van de frauduleuze manier waarop hij het verblijfsrecht heeft bekomen, wordt zijn graad van integratie waaronder zijn inspanningen om Nederlands te leren en economisch actief te zijn niet van doorslaggevend belang beschouwd om het verblijf te kunnen verder zetten.

Zonder het frauduleus voorhouden van gehuwd te zijn zou betrokkene immers nooit de kans hebben gekregen zich in België te vestigen en aan de slag te gaan zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Alles wat betrokkene in België heeft kunnen opbouwen heeft hij kunnen opbouwen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten kan aan ontfenen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België, waar hij sedert 2017 verblijft, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar hij tewerkgesteld is, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezins-en werksituatie van verzoeker.

Verweerder trekt verzoekers verblijfsrecht in zonder rekening te houden met verzoekers langdurig verblijf en tewerkstelling in België en met verzoekers integratie in de Belgische samenleving.

De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en de motivering van de bestreden beslissing laat nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteits-toets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Het middel luidt als volgt:

"Voorts wil verzoeker verwijzen naar het 74/20 §2 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een intrekkingbeslissing alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers gezins-en familieleven in België, met verzoekers duur van verblijf in België en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Het artikel 74/20 §2 Vw. Stelt het volgende :

« Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn

verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheids-principe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/20 §2 Vw., geen rekening hield met met verzoekers gezins-en familieleven in België, met de duur van zijn verblijf in België en met zijn integratie en tewerkstelling in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/20 §2 Vw. , geen enkele grondige afweging is gebeurd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers met succes gevolgde Nederlandse taallessen en zijn tewerkstelling sedert 15 januari 2018 bij McDonalds in België.

Dat verweerder in zijn beslissing verwijst naar verzoekers behaalde deelcertificaten en verzoekers tewerkstelling in België doch nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom met verzoekers integratie in de Belgische samenleving, zijn kennis van de Nederlandse taal en verzoekers onafgebroken tewerkstelling sedert 15.01.2018 in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Overigens dateert verweerders socio-economisch onderzoek reeds van 11.12.2018, of 13 maanden geleden.

Geenszins werd door verweerder een actueel onderzoek ingesteld naar verzoekers actueel gezins-en familieleven in België, naar zijn actuele tewerkstelling in België, naar het nog steeds bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst,.... waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

In casu werd verzoeker een intrekingsbeslissing betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- Hij nog steeds een hechte relatie heeft met zijn echtgenote met wie hij te Gent samenwoont*
- Hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren waar hij nauwelijks nog familie heeft en onmogelijk er aan de slag kan*
- Hij sedert 15 januari 2018 in België is bij McDonalds en er actueel nog steeds tewerkgesteld is ingevolge een nieuwe verlenging van zijn arbeidsovereenkomst dd. 30.12.2019 (cf. nieuwe arbeids-overeenkomst dd. 30.12.2019 en loonbrief februari 2020, stuk 2).*

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.”

2.2. Gelet op hun samenhang worden de drie middelen samen behandeld en besproken.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing steunt op artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt: “§ 2. *Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de niet-erkenning van het buitenlandse huwelijk nadat is vastgesteld dat het een schijnhuwelijk betreft in functie waarvan verzoeker in België een verblijfsrecht heeft verkregen. Verder wordt uitgebreid gemotiveerd inzake verzoekers gezins- en privéleven in België. Aldus maakt de bestreden beslissing melding van de motieven in rechte en in feite waarop deze is gesteund. Daarmee zijn de motieven van de bestreden beslissing kenbaar voor verzoeker en heeft hij kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

2.4. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoeker de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op dit artikel kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij brief van 11 december 2018 op de hoogte werd gesteld van het lopende onderzoek in het kader van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij werd toen uitgenodigd om op schriftelijke wijze alle dienstige elementen voor te leggen die hij nuttig achtte voor het onderzoek. De Raad preciseert hierbij dat het hoorrecht niet inhoudt dat een persoon uitsluitend mondeling moet worden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van deze brief kennis nam op 30 januari 2019.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden, wijst de Raad erop dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt te geven en de verwerende partij te informeren over zijn specifieke situatie. Hij werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij niet werd gehoord, mist feitelijke grondslag.

Het kwam verzoeker vervolgens toe om zorgvuldig te handelen en alle gegevens voor te leggen die hij nuttig achtte. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn hoorrecht en een aantal documenten heeft voorgelegd. In de mate dat verzoeker zou hebben nagelaten om bepaalde gegevens aan te voeren naar aanleiding van het schrijven van de verwerende partij, kan hij

zijn eigen gebrek aan zorgvuldigheid niet aan de verwerende partij verwijten. Verzoekers eigen onzorgvuldig handelen kan enkel hem ten kwade worden geëld.

De Raad wijst er tevens op dat een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In casu is er geen sprake van een onregelmatigheid daar verzoeker naar behoren in de mogelijkheid werd gesteld om te worden gehoord. Verder brengt verzoeker geen elementen aan die de besluitvorming had kunnen beïnvloeden. Hij verwijst naar zijn relatie met zijn voorgehouden echtgenote, het feit dat hij in zijn land van herkomst nauwelijks nog familie heeft en daar onmogelijk aan de slag kan en het feit dat hij in België is tewerkgesteld. Uit wat hierna volgt, blijkt dat de verwerende partij met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden en hierover heeft gemotiveerd.

Een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging blijkt niet.

2.5. Verzoeker uit inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing en voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot intrekking van verblijf naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met gezinsbanden en privébanden vormt artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Verzoeker meent dat er in dit kader geen grondige afweging heeft plaatsgevonden maar hij kan in dit standpunt niet worden bijgetreden.

Wat betreft verzoekers relatie met zijn voorgehouden echtgenote, motiveert de verwerende partij terdege als volgt:

“Vooreerst wat betreft de gehechtheid van het gezin werd door betrokkene niets voorgelegd. Het is niet omdat betrokkenen officieel op hetzelfde adres hun domicilie hebben dat zij een koppel vormen. Betrokkene heeft zelf niets voorgelegd waardoor alsnog had kunnen blijken dat ondanks dat het huwelijk onder valse intenties was aangegaan de betrokkene intussen desalniettemin met de referentiepersoon een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Er steekt evenmin iets in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene intussen met iemand anders een gezinsleven heeft opgebouwd. Vandaar dat de hechtheid van de gezinsband geen belemmering vormt voor het nemen van deze beslissing.”

De Raad stelt vast verzoeker geen enkel element aanvoert dat toelaat te besluiten dat deze vaststellingen onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn. De vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en verzoeker laat na deze weerleggen. Verzoeker houdt voor dat hij een *“hechte relatie”* heeft, maar dit is niet meer dan een ongestaafe bewering. Nu verzoeker geen elementen heeft voorgelegd met betrekking tot hechte gezinsbanden, kan de Raad evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemen. Het EHRM beschouwt een wettelijke en oprecht huwelijk als een beschermenswaardig gezinsleven dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Aangezien verzoekers huwelijk niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk (met name omdat de intentie van verzoeker kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, en bij gebrek aan andere elementen), is er in casu dan ook geen sprake van een

beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft verzoekers socio-economische integratie in België, de duur van zijn verblijf alhier en zijn banden met het land van herkomst, blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gegevens die hij in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht voorlegde, in het bijzonder zijn Nederlandse taallessen en zijn tewerkstelling bij McDonalds.

De verwerende partij heeft daarbij uitgebreid toegelicht waarom deze elementen een intrekking van het verblijf wegens schijnhuwelijk niet verhinderen.

Zo stelt de verwerende partij omtrent de verblijfsduur *“dat het nog niet over een lang legaal verblijf gaat. Volgens de gegevens van het rijksregister vestigde betrokkene zich in België in maart 2017. Betrokkene is 42 jaar. In verhouding tot zijn leeftijd is dit verblijf van een bijna 3 jaar dus verwaarloosbaar. Het grootste deel van zijn leven heeft hij elders doorgebracht. De duur van zijn verblijf in België staat deze beslissing evenmin in de weg.”*

Wat betreft verzoekers *“familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”* stelt de verwerende partij vast dat *“niets [werd] meegedeeld door betrokkene. Het enige wat we kunnen vaststellen, zoals eerder aangehaald, is dat mijnheer 42 jaar is en het grootste deel van zijn leven elders heeft doorgebracht. In november 2016 heeft hij nog een aanvraag gedaan vanuit Ghana om een visum te bekomen richting België. Het is daarom redelijk aan te nemen dat meneer [A.] zijn moedertaal nog steeds machtig is en nog steeds voldoende voeling heeft met zijn land van origine om er terug aansluiting te vinden bij zijn familie, vrienden, de maatschappij in het algemeen.”*

Omtrent verzoekers taallessen en tewerkstelling oordeelt de verwerende partij als volgt: *“Gezien betrokkenes verblijfsrecht moet worden ingetrokken omwille van de frauduleuze manier waarop hij het verblijfsrecht heeft bekomen, wordt zijn graad van integratie waaronder zijn inspanningen om Nederlands te leren en economisch actief te zijn niet van doorslaggevend belang beschouwd om het verblijf te kunnen verder zetten.*

Zonder het frauduleus voorhouden van gehuwd te zijn zou betrokkene immers nooit de kans hebben gekregen zich in België te vestigen en aan de slag te gaan zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Alles wat betrokkene in België heeft kunnen opbouwen heeft hij kunnen opbouwen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten kan aan ontfanen.”

Aldus wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze ingegaan op de socio-economische integratie van verzoeker en uiteengezet waarom deze niet opweegt tegen het feit dat hij fraude heeft gepleegd, met name een schijnhuwelijk is aangegaan om een verblijfsrecht te verkrijgen en zo voordelen en integratie heeft genoten waar hij nooit recht op had.

In deze zin werd eveneens een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM doorgevoerd nu de privébanden die verzoeker met België is aangegaan werden afgewogen tegen overwegingen van openbare orde, dit is het gegeven dat deze privébanden zijn tot stand gekomen tijdens een frauduleus verworven verblijf. Voorts wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Ghana heeft doorgebracht en dat wordt aangenomen dat hij daar nog familiebanden alsook culturele en sociale banden heeft. Met zijn algemene betoog toont verzoeker niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin slaagt hij hierin door aan te voeren dat zijn tewerkstelling bij McDonalds werd verlengd, aangezien deze tewerkstelling deel uitmaakt van de hierboven vermelde beoordeling. Dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er nauwelijks nog familie heeft en er onmogelijk aan de slag kan, is een betoog dat op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoeker liet overigens na de verwerende partij hiervan te informeren in het kader van zijn hoorrecht. Meer nog: hij verschaftte geen enkele inlichting over de banden met zijn land van herkomst, zodat de verwerende partij dan ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar verzoeker nog stelt dat er geen actueel onderzoek werd gevoerd, laat hij na te concretiseren met welke actuele gegevens geen rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in casu uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die, ondanks de gepleegde fraude, maken dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven is gebonden aan België. Bovendien blijkt niet hij zodanige privébanden heeft opgebouwd dat deze de gebruikelijke banden met België overstijgen. Een disproportionele afweging van zijn privébelangen in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.6. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of een manifeste beoordelingsfout dan wel kennelijk onredelijk zijn. Er blijkt

niet dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Tevens wordt niet aannemelijk gemaakt dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM werden miskend.

De schending van de formele en materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Ten slotte kan een schending van het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

De drie middelen zijn niet gegrond en kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES